

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: У-791/03
Бања Лука, 21.3.2007. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Златка Куленовића као предсједника вијећа, те Јанка Нинића и Смиљане Мрше, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Снежане Црнојевић, у управном спору по тужби Д.О.О. "Ч. К." П., заступаног по директору Г. С. (у даљем тексту: тужилац) против рјешења туженог министарства број 01/0104-450-220/03 од 02.6.2003. године, у предмету обрачуна и уплате пореза и доприноса, у сједници вијећа одржаној дана 21.3.2007. године, донио је

ПРЕСУДУ

Тужба се одбија као неоснована.

Образложење

Оспореним актом, дјеломичним уважавањем жалбе тужиоца, поништено је рјешење Подручног центра Б. Л. број 02/0702/456-293-2/03 од 28.02.2003. године у дијелу којим му је наложена уплата посебне републичке таксе за 2000. и 2001. годину са припадајућим каматама, а у преосталом дијелу, који се односи на обавезу уплате пореза и доприноса на лична примања, одлучено је да то рјешење остаје неизмијењено, што, у суштини, значи да се у том дијелу жалба одбија као неоснована.

Благовременом тужбом тужилац оспорава законитост тога акта у дијелу којим његова жалба није уважена, т.ј. на обавезе утврђене на основицу од 3.590,80 КМ као лична примања радника из 2001. године. Наводи да је то готовинска исплата по основу дневница радницима, па да му је утврђена обавеза у супротности са одредбама Правилника о примјени Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник Републике Српске", бр. 70/01) с обзиром да су оне исплаћене до нивоа предвиђеног тим правилником. Што се тиче регреса за годишњи одмор и бонова за топли оброк, наводи да је то остварено у 2001. години, прије ступања на снагу Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник Републике Српске", бр. 51/01 - у даљем тексту: Закон...), па да су тако погрешно, ретроактивно, примијењене одредбе члана 55. тога закона, јер да у раније важећем истоименом закону таква примања нису била опорезива. Додаје да, с тим у вези, тужена страна није утврдила на који период се односе те исплате, па да су погрешно обрачунате и камате на исплаћени износ од 31.01.20003. године. Предлаже да се тај акт у побијаном дијелу поништи.

Тужена страна у свом одговору остаје код разлога из образложења оспореног акта и предлаже да се тужба одбије као неоснована.

Размотривши тужбу и оспорени акт по одредбама члана 39. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 – у даљем тексту: ЗУС),

затим одговор тужене стране и цјелокупне списе предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Из записника о извршеном инспекцијском надзору код тужиоца број 02/0702/456-293-1/03 од 25.2.2003. године (стр. 7.) произилази да је контролом благајничких извјештаја утврђено да је тужилац дана 31.01.2003. године исплатио Г. С. новчани износ од 3.590,80 КМ, при чему је као основ исплате означена "исплата обавезе према радницима". Из записника произилази да тужилац приликом те контроле није предочио никакве путне налоге и рачуне којима би доказао да се ту ради о исплати дневница за службена путовања. Није то учинио ни у жалбеном поступку, како то из списка предмета произилази, већ је тек уз тужбу приложио пет путних налога и рачуна на име Г. С. на укупни износ од 1.872,00 КМ. С обзиром да се управни спор, по правилу, рјешава на подлози чињеница утврђених у управном поступку у смислу одредаба члана 38. став 1. ЗУС-а, то се оспоравање утврђеног чињеничног стања тек у овој фази поступка, у конкретном случају, указује неоснованим.

Неоснован је и тужиочев приговор да је у овој управној ствари Закон... примијењен ретроактивно. Наиме, пореска обавеза на лична примања, према одредбама члана 55. став 1. и члана 56. став 1. тога закона, настаје моментом исплате личних примања, па је у таквој ситуацији правно ирелевантно кад је настала обавеза тужиоца за исплату тих износа његовим упосленицима. Из списка предмета такође произилази да су камате по овом основу обрачунате од дана извршене исплате, па се и у том правцу приговор тужиоца указује неоснованим.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да оспореним актом није остварен ниједан разлог из члана 10. став 1. ЗУС-а, па се отуда тужба у овом управном спору одбија као неоснована на основу одредаба члана 41. став 1. и 2. тога закона.

Записничар
Снежана Црнојевић

Предсједник вијећа
Златко Куленовић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарне
Амила Подрашчић